

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Avdelning 7

DOM
2025-05-20
Meddelad i Stockholm

Mål nr
21409-24

KLAGANDE

Marginalen Bank Bankaktiebolag, 516406-0807

Ombud: Advokaterna Fredrik Sjövall och Elina Schönbeck samt biträdande juristen Daniel Oren

MOTPART

Finansinspektionen

ÖVERKLAGAT BESLUT

Finansinspektionens beslut 2024-10-16

SAKEN

Bank- och finansieringsrörelse

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

Förvaltningsrätten beslutar att bestämmelsen om sekretess i 36 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska vara tillämplig även i fortsättningen för uppgift om enskilda affärs- eller driftförhållanden som lagts fram vid den muntliga förhandlingen inom stängda dörrar och som inte tagits in i denna dom.

Avgörandet är elektroniskt undertecknat

Besöksadress
Tegeluddsvägen 1
Telefon
08-561 680 00

Öppettider
måndag–fredag
08:00–16:00

Postadress

115 76 Stockholm

E-post
avd7.fst@dom.se

Webbplats
www.domstol.se/forvaltningsratten-i-stockholm/

BAKGRUND

Finansinspektionen beslutade att ge Marginalen Bank Bankaktiebolag (Marginalen) en varning enligt 15 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (LBF). Som skäl för beslutet angavs i huvudsak följande.

Marginalen har under granskningsperioden den 30 september 2021–30 september 2023 haft stora exponeringar mot tre portföljbolag och ett annat bolag (det fjärde bolaget). Portföljbolagen har bedrivit verksamhet med att förvärva och driva in nödlidande lån, vilka bland annat har förvärvats från Marginalen. Portföljbolagen har fått finansiering från Marginalen och det fjärde bolaget. Vidare har portföljbolagens verksamhet bedrivits genom i princip identiska avtalsstrukturer och åtaganden från andra bolag med koppling till det fjärde bolaget.

Förhållandena innebär att de fyra bolagen har haft sådan inbördes anknytning som medför att de utgör en gemensam risk för Marginalen enligt artikel 4.1.39 b i EU:s tillsynsförordning.¹ Marginalen har därför varit skyldig att lägga samman sina exponeringar mot de fyra bolagen, vilket banken inte har gjort. Marginalen har därigenom överskridit det tillåtna gränsvärdet för stora exponeringar enligt artikel 395.1 i tillsynsförordningen samt brutit mot kravet på god riskhantering enligt 6 kap. 2 § LBF. Eftersom överträdelserna är allvarliga har inspektionen övervägt att återkalla Marginalens tillstånd att driva bankrörelse enligt LBF. Vid en samlad bedömning av överträdelsernas allvar och omständigheterna i övrigt, bland annat prognosen för bankens framtida regelefterlevnad, bedöms det dock tillräckligt att ge Marginalen en varning.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

YRKANDEN M.M.

Marginalen yrkar i första hand att beslutet ska upphävas, och i andra hand att en anmärkning ska meddelas i stället för en varning. Marginalen för fram i huvudsak följande. Det är inte sannolikt att ekonomiska problem hos något av de fyra bolagen, framför allt finansierings- eller återbetalningsproblem, skulle ha lett till att alla de andra bolagen också drabbades av finansierings- eller återbetalningsproblem. De fyra bolagen utgör därför inte en grupp av kunder med inbördes anknytning och ska inte behandlas som en gemensam risk. Banken har alltså inte haft en för stor exponering mot bolagen.

Sakförhållandena i målet är i huvudsak ostridiga. Banken har dock gjort en annan tolkning än Finansinspektionen vad gäller villkoren för när en grupp av kunder ska anses ha inbördes anknytning enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen. Finansinspektionen har fokuserat på det diffusa begreppet finansieringsproblem enligt bestämmelsen. Tillsynsförordningen är otydlig i denna del. Finansinspektionens tolkning av begreppet finansieringsproblem är för långtgående och bortser från syftet med regleringen, som är att begränsa den maximala förlust som en bank får utsättas för. Begreppet finansieringsproblem bör i stället ses i ljuset av de övriga relevanta begreppen i artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen, dvs. ekonomiska problem och återbetalningsproblem, samt utifrån regelverkets syfte. Begreppet finansieringsproblem bör därför tolkas så att det förutsätter en risk för återbetalningsproblem. Kommissionens delegerade förordning² saknar betydelse för målet eftersom den trädde i kraft efter den granskade perioden. Den delegerade förordningen tar dock sikte på situationer då finansiering behöver ersättas, och ger alltså stöd för att det endast är finansieringsproblem som kan leda till

² Kommissionens delegerade förordning (EU) 2024/1728 av den 6 december 2023 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 med avseende på tekniska standarder för tillsyn som specificerar under vilka omständigheter villkoren för att identifiera grupper av kunder med inbördes anknytning är uppfyllda.

återbetalningsproblem som är relevanta att beakta. Att det endast är återbetalningsproblem som är av relevans framgår även av EBA:s tekniska standarder (EBA/RTS/2022/12). Den centrala frågan är därmed om ekonomiska problem i något av bolagen skulle kunna leda till återbetalningsproblem hos de andra bolagen i form av svårigheter att betala tillbaka lånen som banken har beviljat.

I detta fall har det inte förelegat något ekonomiskt beroende. Inget huvudscenari enligt Europeiska bankmyndighetens riktlinjer om kunder med inbördes anknytning EBA/GL/2017/15 (EBA:s riktlinjer) är tillämpligt. Den situation som Finansinspektionen hänvisar till i riktlinjerna vad gäller ekonomiskt beroende genom en huvudsaklig gemensam finansieringskälla som inte lätt kan ersättas avser en mycket speciell situation. Det krävs ett beroende av kvalificerad art där villkoren för finansieringen och bolagens beroende av finansieringen är avgörande. Det krävs alltså tillkommande omständigheter för att exponeringarna mot låntagarna ska behandlas som en gemensam risk.

Ekonomiska problem i det fjärde bolaget skulle därför inte medföra att portföljbolagens befintliga finansiering påverkades, och skulle inte heller påverka portföljbolagens möjligheter att uppfylla sina förpliktelser mot banken. Att portföljbolagen har liknande strukturer medför inte ett ekonomiskt beroende mellan portföljbolagen.

De följder som Finansinspektionen menar skulle kunna få för portföljbolagen framstår som teoretiska och spekulativa. Regelverket tar inte sikte på hypotetiska risker. Portföljbolagens verksamhet påverkas inte av om en extern långivare får ekonomiska problem. Det finns inget som tyder på ett sådant ekonomiskt beroende som är relevant för nuvarande bedömning. Det har därför inte förelegat något krav på att sammanlägga bankens exponeringar mot det fjärde bolaget och de tre portföljbolagen. Banken har därmed inte brutit mot bestämmelserna i tillsynsförordningen eller LBF.

Banken har tagit frågorna på stort allvar. Om en överträdelse skulle anses ha förekommit ska den inte betraktas som så allvarlig eftersom den berott på att banken har gjort en annan tolkning av begreppet finansieringsproblem än den som Finansinspektionen har gjort av ett mycket komplext regelverk. Exponeringarna har inte medfört oacceptabla risker. Banken har rättat sig efter Finansinspektionens påpekanden och underlättat utredningen. Banken har vidtagit åtgärder för att komma till rätta med bristerna och självmant tillhandahållit viktig information. Det finns alltså förmildrande omständigheter. Ett eventuellt ingripande ska därför stanna vid en anmärkning.

Finansinspektionen anser att överklagandet ska avslås och för fram i huvudsak följande. Syftet med artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen är att banker ska göra en framåtblickande bedömning för att identifiera kunder som på grund av inbördes anknytning utgör en gemensam risk. Varken bestämmelsens syfte eller ordalydelse ger stöd för att begreppet finansieringsproblem ska tolkas som att det förutsätter återbetalningsproblem. Beroende av en gemensam finansieringskälla som en omständighet som ger upphov till inbördes anknytning utgör inte en mycket speciell situation. Den regleras uttryckligen i tillsynsförordningen, den delegerade förordningen och EBA:s riktlinjer. Det krävs inte ett beroende av kvalificerad art. Vid bedömningen av om flera kunder som är beroende av en gemensam finansieringskälla har en inbördes anknytning är den relevanta frågan om kunderna kan ersätta finansieringskällan, inte om det sedermera faktiskt kommer uppstå ett behov av att göra det.

Bedömningen av om det var sannolikt att en avbruten finansiering från den gemensamma finansieringskällan skulle ha medfört finansieringsproblem för portföljbolagen måste göras utifrån den verksamhet som portföljbolagen faktiskt bedrev under granskningsperioden, och inte utifrån den verksamhet som de hade kunnat bedriva om de hade ändrat sin verksamhet i framtiden. Under granskningsperioden var syftet med portföljbolagens verksamhet att

löpande förvärva och driva in fordringar, vilka inte hade kunnat göras utan löpande finansiering. En avbruten finansiering hade därför sannolikt medfört finansieringsproblem för portföljbolagen.

Portföljbolagen har alltså varit beroende av en gemensam finansieringskälla som inte lätt kunnat ersättas och bolagens inbördes anknytning förstärks av att portföljbolagen har närmast identiska strukturer. Marginalen borde därför ha lagt samman exponeringarna mot bolagen. Exponeringarnas storlek utgjorde starka skäl för Marginalen att inta en försiktig hållning till de centrala riskhanteringsbestämmelserna, som banken dessutom uppfattar som mycket komplexa. Marginalen har trots det inte förhållit sig till verksamhetens risker på ett aktsamt och försiktigt sätt. De åtgärder som Marginalen har vidtagit utgör inte en rättelse och det finns inte några särskilda omständigheter som gör att överträdelserna kan betraktas som mindre klandervärda. Överträdelserna är allvarliga och det är därför inte aktuellt att meddela en anmärkning i stället för en varning.

Förvaltningsrätten har den 24 april 2025 hållit muntlig förhandling i målet inom stängda dörrar.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Utgångspunkter för prövningen

Det som förvaltningsrätten ska pröva är om Marginalen, genom att inte lägga samman sina exponeringar mot de fyra bolagen, har överskridit gränsen för stora exponeringar enligt tillsynsförordningen och brustit i kravet på god riskhantering enligt LBF. Avgörande för den frågan är om de fyra bolagen under den granskade perioden utgjorde en sådan grupp av kunder med inbördes anknytning som anges i artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen. Om förvaltningsrätten finner att Marginalens agerande har inneburit en överträdelse

av tillsynsförordningen och LBF ska det även prövas om ett ingripande bör ske, och i så fall med vilken typ av sanktion.

Förvaltningsrätten konstaterar att sakförhållandena kring bl.a. portföljbolagen, finansiering av dem och dess avtalsstrukturer är ostridiga i målet. Den huvudsakliga frågan i målet avser den rättsliga tolkningen av villkoren för när en grupp av kunder ska anses ha inbördes anknytning och därmed behandlas som en gemensam risk enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen. Parterna har härvid gjort olika tolkningar av begreppet finansieringsproblem enligt bestämmelsen.

Eftersom det är fråga om ett ingripande från det allmännas sida är det Finansinspektionen som har bevisbördan för att förutsättningarna för att ingripa är uppfyllda (jfr SOU 2010:29 s. 407). Enligt praxis krävs för att påföljder i ett tillsynsärende ska kunna komma i fråga att de omständigheter på vilka påföljden grundas kan slås fast otvetydigt (jfr RÅ 1996 ref. 83). Av rätts-säkerhetsskäl bör beviskravet alltså ställas högt när det gäller denna typ av ingripande, men beviskravet kan inte ställas lika högt som för en fällande dom i ett brottmål eftersom det även måste beaktas att syftet med ett ingripande är att bevaka allmänna intressen (jfr Kammarrätten i Stockholms dom den 9 november 2016 i mål nr 315-16).

Rättslig reglering m.m.

Av 6 kap. 2 § LBF framgår de övergripande krav som ställs på en banks riskhantering. Enligt bestämmelsen ska ett kreditinstitut identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Kreditinstitut ska även särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. Bestämmelsen ska enligt

6 kap. 4 a § LBF tillämpas i proportion till arten och omfattningen av kreditinstitutets verksamheter och till deras komplexitetsgrad.

Syftet med bestämmelserna om riskhantering enligt LBF är att begränsa det totala risktagandet och säkerställa att en bank har fungerande system för riskhantering för att bland annat kunna identifiera verksamhetens risker (se prop. 2002/03:139 s. 278–280). Bestämmelserna i LBF kompletteras av tillsynsförordningens bestämmelser om hur stora exponeringar en bank får ha, vars övergripande syfte är att kreditinstitut inte ska ha en för koncentrerad och hög förlustrisk som skulle kunna äventyra institutets solvens (jfr skäl 53 till tillsynsförordningen).

Av artikel 395.1 i tillsynsförordningen framgår att ett institut inte får ådra sig en exponering, efter det att hänsyn tagits till effekten av kreditriskreducering i enlighet med artiklarna 399–403, gentemot en kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning, vars värde överstiger 25 procent av institutets godtagbara kapital. De totala exponeringarna mot en grupp av kunder med inbördes anknytning ska enligt artikel 390.1 i tillsynsförordningen beräknas genom att exponeringarna mot enskilda kunder i den gruppen läggs samman.

Enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen avses med en grupp av kunder med inbördes anknytning två eller flera fysiska eller juridiska personer som inte står i sådant kontrollförhållande som beskrivs i led a men som bör betraktas som en helhet ur risksynpunkt på grund av inbördes anknytning, vilken medför att om en av dem drabbas av ekonomiska problem, framförallt finansierings- eller återbetalningsproblem, drabbas sannolikt även den eller alla de andra av finansierings- eller återbetalningsproblem.

I skäl 54 till tillsynsförordningen anges att när man fastställer förekomsten av en grupp av kunder med inbördes anknytning och därmed exponeringar som utgör en gemensam risk, är det även viktigt att ta hänsyn till risker som

uppkommer genom en gemensam källa till viktig finansiering som tillhandahålls av institutet självt, dess finansiella grupp eller parter med inbördes anknytningar.

Kommissionen har med stöd av artikel 4.4 i tillsynsförordningen och efter förslag från EBA till tekniska standarder för tillsyn antagit den delegerade förordningen, som trädde i kraft den 8 juli 2024 och närmare anger under vilka omständigheter villkoren i artikel 4.1.39 i tillsynsförordningen är uppfyllda. I artikel 2.1 h i den delegerade förordningen anges som exempel på ekonomiskt beroende situationen om två eller flera fysiska eller juridiska personer förlitar sig på samma källa för merparten av sin finansiering och denna finansieringskälla vid eventuell insolvens eller fallissemang inte kan ersättas i tid utan att det medför orimligt höga merkostnader.

Vad som avses med en grupp av kunder med inbördes anknytning behandlas även i EBA:s riktlinjer, som gäller från och med den 1 januari 2019. I riktlinjerna anges exempel på situationer som ska beaktas vid bedömningen av inbördes anknytning mellan kunder genom ekonomiskt beroende. Ett sådant exempel är enligt punkt 28 i riktlinjerna situationer där en kunds finansieringsproblem sannolikt kan sprida sig till en annan på grund av ett ensidigt eller ömsesidigt beroende av samma finansieringskälla som inte med lätthet kan ersättas. Enligt punkt 30 b i riktlinjerna bör institut även bedöma eventuell spridning som kan uppkomma vid användning av liknande strukturer.

Av 15 kap. 1 § LBF framgår att om ett kreditinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt samma lag eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet ska Finansinspektionen ingripa. Finansinspektionen ska då till exempel göra en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig ska kreditinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Enligt 15 kap. 1 b § LBF ska Finansinspektionen vid valet av sanktion ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar. Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, eller om kreditinstitutet gör rättelse.

Enligt 15 kap. 1 c § LBF ska i förmildrande riktning beaktas om institutet i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och institutet snabbt upphört med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

Grupp av kunder med inbördes anknytning

Avgörande för frågan om Marginalen borde ha lagt samman sina exponeringar mot de fyra bolagen är som ovan nämnts huruvida bolagen utgjorde en sådan grupp av kunder med inbördes anknytning som ska behandlas som en gemensam risk enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen.

Finansinspektionen har sammanfattningsvis bedömt att ekonomiska problem hos det fjärde bolaget sannolikt skulle ha drabbat portföljbolagen i form av finansieringsproblem avseende portföljbolagens verksamhet, och att det därav finns en inbördes anknytning mellan bolagen. Marginalen har invänt att tillsynsförordningen är otydlig vad gäller innebörden av begreppet finansieringsproblem och att Finansinspektionens tolkning av begreppet är för extensiv. Marginalen har härvid gjort gällande att begreppet finansieringsproblem bör tolkas så att det förutsätter en risk för återbetalningsproblem, och att det därför endast är finansieringsproblem som kan leda till återbetalningsproblem som är relevanta att beakta.

Förvaltningsrätten konstaterar att det av ordalydelsen av artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen framgår att finansieringsproblem och återbetalningsproblem anges som exempel på sådana ekonomiska problem vars spridningsrisk framför allt ska beaktas vid bedömningen av inbördes anknytning mellan kunder. Det görs således en distinktion mellan finansieringsproblem respektive återbetalningsproblem. Redan utifrån bestämmelsens ordalydelse anser förvaltningsrätten att den inte kan tolkas så att det endast är finansieringsproblem som kan leda till återbetalningsproblem som ska anses utgöra sådana ekonomiska problem som avses i bestämmelsen. Enligt förvaltningsrättens mening får därför exempelvis svårigheter med finansieringen av ett bolags verksamhet anses vara ett finansieringsproblem och därmed ett sådant ekonomiskt problem som ska beaktas vid tillämpningen av artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen, oavsett om detta har kunnat leda till återbetalningsproblem eller inte. Mot den bakgrunden anser förvaltningsrätten att Finansinspektionens tolkning av begreppet finansieringsproblem varken kan anses gå utanför bestämmelsens ordalydelse eller syftet med regelverket.

Förvaltningsrätten konstaterar att det av skälen till tillsynsförordningen och EBA:s riktlinjer, som var gällande under granskningsperioden, framgår att bl.a. beroende av en gemensam finansieringskälla och liknande avtalsstrukturer är sådana omständigheter som bör beaktas vid bedömningen av om en grupp av kunder har inbördes anknytning enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen. Under dessa förhållanden får det enligt förvaltningsrätten anses ha varit tydligt för Marginalen vilka omständigheter som banken hade att beakta vid bedömningen av om de fyra bolagen utgjorde en gemensam risk. Mot denna bakgrund anser förvaltningsrätten att bestämmelsen i artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen var tillräckligt tydlig och förutsebar för att kunna läggas till grund för Finansinspektionens ingripande. Det som Marginalen har fört fram om att den delegerade förordningen, med dess förtydligande bestämmelser på området, inte var tillämplig under granskningsperioden saknar alltså betydelse.

Såvitt framkommer av handlingarna har portföljbolagen fått sin finansiering av Marginalen och det fjärde bolaget och det har inte funnits några alternativa finansieringsmöjligheter. Denna finansiering har därmed varit en förutsättning för portföljbolagens verksamhet. Mot denna bakgrund bedömer förvaltningsrätten att portföljbolagen har varit beroende av en gemensam finansieringskälla som inte lätt har kunnat ersättas. Det har alltså funnits en inbördes anknytning mellan de fyra bolagen. Förvaltningsrätten anser, i likhet med Finansinspektionen, att denna inbördes anknytning förstärks av den omständigheten att portföljbolagens verksamhet har bedrivits genom en i princip identisk avtalsstruktur. Utgångspunkten är därför att ekonomiska problem i ett av de fyra bolagen i form av finansierings- eller återbetalningsproblem sannolikt drabbar även de andra bolagen.

Vad gäller bedömningen av risken för spridning av ekonomiska problem mellan bolagen har Marginalen invänt att de följer som Finansinspektionen gjort gällande framstår som spekulativa, och att tillsynsförordningen inte tar sikte på hypotetiska risker. Förvaltningsrätten konstaterar att det enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen är tillräckligt att det är sannolikt att ekonomiska problem sprids mellan bolagen för att det ska vara fråga om en grupp av kunder med inbördes anknytning. Det krävs alltså inte att risken för spridning av ekonomiska problem är klarlagd. Därtill är det med hänsyn till syftet med regelverket fråga om en framåtsyftande riskbedömning som ska präglas av försiktighet. Med hänsyn till detta och det som har kommit fram i målet anser förvaltningsrätten att det är sannolikt att ekonomiska problem hos det fjärde bolaget hade kunnat sprida sig till portföljbolagen. Detta innebär att de fyra bolagen under den granskade perioden har haft en sådan inbördes anknytning som medför att de ska behandlas som en gemensam risk enligt artikel 4.1.39 b i tillsynsförordningen.

Otillåtet stora exponeringar

Eftersom förvaltningsrätten anser att de fyra bolagen under den granskade perioden utgjorde en grupp av kunder med inbördes anknytning har Marginalen varit skyldig att lägga samman sina exponeringar mot bolagen, varvid de sammanlagda exponeringarna inte har fått överstiga 25 procent av bankens primärkapital enligt artikel 395.1 i tillsynsförordningen. Av utredningen framgår att Marginalens totala exponeringar mot de fyra bolagen under den granskade perioden har överstigit gränsvärdet. Förvaltningsrätten finner därför att Marginalen har haft otillåtet stora exponeringar och att agerandet har inneburit en överträdelse av artikel 395.1 i tillsynsförordningen.

Kravet på god riskhantering

Marginalen har under två års tid haft exponeringar mot de fyra bolagen som har överstigit gränsen för tillåtna stora exponeringar. Som mest har de totala exponeringarna uppgått till ca 77 procent av bankens primärkapital. Förvaltningsrätten anser att Marginalen därigenom har utsatt sig för en oacceptabelt hög förlustrisk som har inneburit att banken äventyrat sin solvens. Oaktat det som Marginalen har fört fram om att överträdelsen berott på att banken har gjort en annan tolkning av regelverket än Finansinspektionen, anser förvaltningsrätten att Marginalen inte kan anses ha haft ett aktsamt förhållningssätt till verksamhetens risker. Marginalens agerande kan inte heller anses ha varit förenligt med kravet på att banken ska ha kontroll över sina risker och se till att de inte äventyrar bankens förmåga att fullgöra sina förpliktelser. Mot denna bakgrund anser förvaltningsrätten att Marginalen har brutit mot kravet på god riskhantering enligt 6 kap. 2 § LBF.

Ingripande och val av sanktion

Det är utrett i målet att Marginalen har åsidosatt sina skyldigheter enligt tillsynsförordningen och LBF. Det är fråga om överträdelser av centrala bestämmelser för en bankrörelse och överträdelserna har pågått under en längre tid. Mot den bakgrunden anser förvaltningsrätten att det är fråga om allvarliga överträdelser. Det som Marginalen har fört fram om de åtgärder som banken har vidtagit för att komma till rätta med bristerna förändrar inte den bedömningen. Även med beaktande av att det inte har kommit fram att överträdelserna har medfört några skador eller konkreta effekter på det finansiella systemet anser förvaltningsrätten att det inte finns utrymme för att avstå från ingripande eller att meddela en anmärkning i stället för en varning.

Sammanfattningsvis anser förvaltningsrätten att Finansinspektionen har haft grund för sitt beslut. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Detta avgörande kan överklagas. Information om hur man överklagar finns i bilaga 1 (FR-03).

Gabriella Loman
Chefsrådman

Nämndemännen Anisur Rahman, Karin Guldbrand och Manlio Palocci
har också deltagit i avgörandet.

Förvaltningsrättsfiskalen Miranda Alpcrona har föredragit målet.

Hur man överklagar

FR-03

Vill du att beslutet ska ändras i någon del kan du överklaga. Här får du veta hur det går till.

Överklaga skriftligt inom 3 veckor

Tiden räknas oftast från den dag som du fick del av det skriftliga beslutet. I vissa fall räknas tiden i stället från beslutets datum. Det gäller om beslutet avkunnades vid en muntlig förhandling, eller om rätten vid förhandlingen gav besked om datum för beslutet.

För en part som företräder det allmänna (till exempel myndigheter) räknas tiden alltid från den dag domstolen meddelade beslutet.

Observera att överklagandet måste ha kommit in till domstolen när tiden går ut.

Vilken dag går tiden ut?

Sista dagen för överklagande är samma veckodag som tiden börjar räknas. Om du exempelvis fick del av beslutet måndagen den 2 mars går tiden ut måndagen den 23 mars.

Om sista dagen infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommarafton, julafton eller nyårs-afton, räcker det att överklagandet kommer in nästa vardag.

Så här gör du

1. Skriv förvaltningsrättens namn och målnummer.
2. Förklara varför du tycker att beslutet ska ändras. Tala om vilken ändring du vill ha och varför du tycker att kammarrätten ska

ta upp ditt överklagande (läs mer om prövningstillstånd längre ner).

3. Tala om vilka bevis du vill hänvisa till. Förklara vad du vill visa med varje bevis. Skicka med skriftliga bevis som inte redan finns i målet.
4. Lämna namn och personnummer eller organisationsnummer.

Lämna aktuella och fullständiga uppgifter om var domstolen kan nå dig: postadresser, e-postadresser och telefonnummer.

Om du har ett ombud, lämna också ombudets kontaktuppgifter.
5. Skicka eller lämna in överklagandet till förvaltningsrätten. Du hittar adressen i beslutet.

Vad händer sedan?

Förvaltningsrätten kontrollerar att överklagandet kommit in i rätt tid. Har det kommit in för sent avvisar domstolen överklagandet. Det innebär att beslutet gäller.

Om överklagandet kommit in i tid, skickar förvaltningsrätten överklagandet och alla handlingar i målet vidare till kammarrätten.

Har du tidigare fått brev genom förenklad delgivning kan även kammarrätten skicka brev på detta sätt.

Prövningstillstånd i kammarrätten

När överklagandet kommer in till kammarrätten tar domstolen först ställning till om målet ska tas upp till prövning.

Kammarrätten ger prövningstillstånd i fyra olika fall.

- Domstolen bedömer att det finns anledning att tvivla på att förvaltningsrätten dömt rätt.
- Domstolen anser att det inte går att bedöma om förvaltningsrätten dömt rätt utan att ta upp målet.
- Domstolen behöver ta upp målet för att ge andra domstolar vägledning i rättslämpningen.
- Domstolen bedömer att det finns synnerliga skäl att ta upp målet av någon annan anledning.

Om du *inte* får prövningstillstånd gäller det överklagade beslutet. Därför är det viktigt att i överklagandet ta med allt du vill föra fram.

Vill du veta mer?

Ta kontakt med förvaltningsrätten om du har frågor. Adress och telefonnummer hittar du på första sidan i beslutet.

Mer information finns på www.domstol.se.